

διωχθείς και καταδικασθείς εις θάνατον υπό του Βουλγαρομακεδονικού κομιτάτου ήναγκάσθη να καταφύγη εις την Ελλάδα.

Ἡ Ἑλληνική κυβέρνησις αναγνωρίζουσα τὰς πολλαπλὰς πρὸς τὸ ἔθνος ὑπηρεσίας τοῦ ἀνδρὸς διώρισεν αὐτὸν τῷ 1910 διερμηνέα τῆς ἐν Βελιγραδίου βασιλικῆς πρεσβείας. Ὁ Κομμαριανὸς ἀπέθανε τῷ 1912 ἐν Βελιγραδίῳ, ὅπου καὶ ἐτάφη δημοσίᾳ δαπάνῃ ἦτο τιμημένος διὰ τοῦ χρυσοῦ σταυροῦ τοῦ Σωτήρος.

ΜΥΡΤΙΑ. Κ. ΑΠΟΣΤΟΛΙΔΗΣ

ΑΛΕΞ. Κ. ΔΗΜΗΣΣΑΣ

Ἡ Θράκη ἔχασε καὶ ἄλλον ἐπίλεκτον ἄνδρα ἀπὸ τὴν πλειάδα τῶν ἐπιλέκτων τῆς. ἱατρὸν διαπρέποντα ἐν Ἀθήναις ἐν τῇ ἱατρικῇ ἐπιστῆμῃ.

Ὁ Ἀλ. Δήμησας κατήγετο ἐξ Ἀδριανουπόλεως τῆς Θρακικῆς αὐτῆς πνευματικῆς ἀκροπόλεως, καὶ ὑπέρξεν υἱὸς τοῦ ἱατροφιλοσόφου Κωνσταντίνου Δήμησας, τὸν ὅποιον εἶχε καὶ διδάσκαλον μοναδικὸν μέχρι τοῦ 14ου ἔτους τῆς ἡλικίας του. Ἀποφοιτήσας ἐκ τῆς ἐν Χάλκῃ Ἑμπορ. Σχολῆς ἐφοίτησεν εἰς τὴν ἱατρικὴν Σχολὴν τοῦ Πανεπιστημίου Ἀθηνῶν εἰς τὸ 1884 ἀνηγορεύθη διδάκτωρ. Ἐἶτα μετέβη εἰς Παρίσις ὅπου εἰδικεύθη ἐξαιρετικῶς. Ἐξήσκησε τὸ ἐπάγγελμά του ἐν Βουλγαρίᾳ καὶ εἶτα ἐν Ἀδριανουπόλει διατελέσας διευθυντὴς τοῦ ἐκεῖ Γαλλικοῦ Νοσοκομείου. Κατὰ τὴν περίοδον ταύτην τῆς δράσεώς του διεκρίθη ὡς ἱατρός ἀλλὰ καὶ ὡς κοινοτικὸς παράγων, διατελέσας πρόεδρος τοῦ ἐκεῖ παραρτήματος τοῦ Ἑλληνικοῦ Ἐρυθροῦ Σταυροῦ καὶ πρόεδρος τοῦ Φιλεκπαιδευτικοῦ Συλλόγου, ἰδρυθέντος ὑπὸ τοῦ πατρὸς του καὶ μέλος τοῦ Ἀνωτάτου Συμβουλίου τῆς Γενικῆς Διοικήσεως Θράκης ἐπὶ τῆς Ἑλληνικῆς κατοχῆς. Οὕτω ἐργαζόμενος ἐτιμήθη διὰ τοῦ χρυσοῦ Σταυροῦ τοῦ Σωτήρος.

Ἀλέξ. Κ. Δήμησας

Ἡ Μικρασιατικὴ καταστροφή καὶ ἡ ἐκκένωσις τῆς Θράκης τὸν ἔφερε εἰς Ἀθήνας ἀνέστιον πρόσφυγα διὰ δευτέραν φοράν καὶ τὸν ἠνάγκασε νὰ ἀρχίσῃ νέαν πάλιν προσπάθειαν πρὸς ἐπικράτησιν. Διετέλεσεν οὕτω ὑγειονομικὸς ἐπιθεωρητὴς, ἀλληλοδιαδόχως διευθυντὴς τοῦ Νοσοκομείου Παγκρατίου καὶ διευθυντὴς τοῦ Νοσοκομείου Ν. Ἰωνίας.

Ἐκ πάντων τούτων καταφαίνεται ποίας ἀξίας ἐπιστημονικῆς ὑπέρξεν καὶ πῶς ἐπεκράτησεν ἐδῶ εἰς Ἀθήνας. Ὑπέρξεν ἰδιοφυῆ ἱατρικὴ καὶ τὸν ἐχαρακτήριζεν διαυγές, ζωηρὸν καὶ εὐστροφὸν πνεῦμα. Τελευταῖον εἰδικευθεὶς ὡς παθολόγος ἔσχε ἐπὶ τοῦ ἱατρικοῦ κόσμου μεγάλην ἐπίδρασιν διὰ τῆς

*Χρυσὸν
σταυρὸν
Βουλγαρικῆς
ἐπιστῆμης
ἀπὸ τοῦ Σωτήρος
1940-1941
σ. 371-372*

(ἀποστολῆς)

στερεάς του πείρας, τῆς ὀρθῆς κρίσεως καὶ τῆς σπανίας Ικανότητος τῆς ἐκτιμήσεως τῆς πραγματικῆς ἀξίας τῶν ἐπιστημονικῶν νεωτερισμῶν, ἔγραψε ὡς ἱατρός πολλὰς μελέτας εἰς ξένα καὶ ἡμέτερα περιοδικὰ καὶ ἐξέδωκε καὶ ἔργον μεταφραστικὸν μεγάλης ἀξίας.

Ὁ ἀείμνηστος Θράξ ὑπῆρξε ὑπερήφανος, ἐλεύθερος τὴν σκέψιν, σεμνὸς καὶ σοφὸς τὴν ἐμφάνισιν, ἀπλὸς τοὺς τρόπους καὶ ἀγνὸς μαχητῆς μετ' εὐψυχίαν ἀδάμαστον. Ἄλλ' ὅ,τι πρὸ παντὸς εἶχε ποῦ τὸν διέκρινε ἦτο ἡ σπανία εὐαισθησία του καὶ ἡ ἀπέραντος καλωσύνη του. Ἡ ζωὴ του διέρρευσε μετ' ἀξιοθαύμαστον ἐνότητα χωρὶς πάθη καὶ χωρὶς πτώσεις. Ὑπῆρξε ἀνυπέρβλητος εἰς κατανόησιν, εἰς ἐπιείκειαν καὶ εἰς συμπάθειαν πρὸς τοὺς ἀδυνάτους καὶ τοὺς ἀμαρτωλοὺς.

Ἡ Θράκη πενθεῖ διὰ τὸν θάνατον τοιοῦτου ἐπιστήμονος καὶ τοιοῦτου ἱατροῦ καὶ διὰ τοῦ *Ἀρχείου Θράκης*, περιλαμβάνουσα αὐτὸν εἰς τὸ Πάνθεον τῶν τιμῶς θανόντων Θρακῶν, εὐχεται ὁ ὑποδειγματικὸς τοῦ βίος νὰ εὕρῃ καὶ ἄλλους μιμητὰς εἰς τὸ ἔθνικόν του ἔργον καὶ τὴν ἀδολὴν πρὸς τὴν δοκιμασθεῖσαν πατρίδα του ἀγάπην καὶ λατρείαν.

II.

ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ ΦΤΟΥΧΙΔΗΣ

Ἀπέθανε τὸν Φεβρουάριον στὴν ἀκμὴ του πᾶνω ὁ φτωχὸς χτίστης ἀπὸ τὸ Σαμοκόβι τῆς Θράκης, ὁ τραγουδιστῆς καὶ λυράρης ποὺ διαίωσεν μετ' ὁ τραγοῦδι του σὲ πλάκες τὰ Θρακικὰ τραγοῦδια στὸ Μουσεῖο τῆς Ἑλληνικῆς μουσικῆς. Ὁ Δημήτριος Φτουχίδης χτίστης καλλιερгоοσε καὶ τὴ λαϊκὴ μουσικὴ καὶ τὴν ἐκκλησιαστικὴν. Τραγοῦδοῦσε κι' ἔπαιζε λύρα ἀπὸ μικρὸ παιδί κι' ἀγωνιζότανε καθεμέρα νὰ περισώσει ἀπὸ τὸ τραγοῦδι τὸ λαϊκὸ ὅ,τι μποροῦσε. Τὸ χῶμα τῆς Ἀττικῆς ποὺ σκέπασε τὸ κορμί του ἄς εἶναι ἄλαφρό στὸ φτωχὸ δουλετῆ, ποὺ τόσο ἀγαποῦσε τὴ μουσικὴ καὶ τὴ Θράκη.

Ἡ Διὸννη
Ἀλέξανδρος Κ. Δήμησας — Ἐγεννήθη ἐν Ἀδριανουπόλει τῷ 1864 ἀπὸ πατέρα τὸν ἱατροφιλόσοφον Κων. Δήμησαν ἐγκατασταθέντα ἐν Ἀδριανουπόλει ἀπὸ τοῦ 1858. Τὰς γυμνασιακάς του σπουδὰς ἠκολούθησεν εἰς τὴν Ἐμπορικὴν σχολὴν τῆς Χάλκης, τὰς δὲ ἐπιστημονικάς εἰς τὴν ἱατρικὴν σχολὴν Ἀθηνῶν ὁπόθεν καὶ ἔλαβε τὸ δίπλωμα του ἐν ἔτει 1884. Μετῆθ' εἰς Παρισίους ὅπου ἐξηκολούθησε μέχρι τοῦ 1887 εἰς τὴν ἱατρικὴν Σχολὴν τῶν Παρισίων τὰς ἀνωτέρας πανεπιστημιακάς του σπουδὰς. Ἐκεῖθεν ἐγκατεστάθη ἐν Βουλγαρίᾳ ὅπου διεκρίθη ὡς διευθυντῆς Νοσοκομείων ἐπὶ 13ετίαν. Ἀναγκασθεὶς νὰ φύγῃ ἀπὸ τὴν Βουλγαρίαν τῷ 1902 ἐγκατεστάθη εἰς τὴν γενέτειράν του Ἀδριανουπόλιν. Ἡ ἐπιστημονικὴ καὶ ἡ ἐπαγγελματικὴ του δράσις πολύτροπος, ὡς διευθυντῆς καὶ πρῶτος ἱατρός τοῦ ἐν Ἀδριανουπόλει Γαλλικοῦ Νοσοκομείου μέχρι τῆς ἐκκένωσός τῆς Ἀδριανουπόλεως μετὰ τὴν Μικρασιατικὴν καταστροφὴν, ὡς ἐξασκῶν ἱατρός μετὰ τὴν πρῶτην πελατεῖαν, τιμώμενος ὡς ἱατρός ἀφιλοκερδῆς καὶ ὡς ἄνθρωπος καὶ ἐπιστήμων μεταξὺ τῶν ἡμετέρων καὶ τῶν ἀλλοθρήσκων. Ἐχορημάτισε Πρόεδρος τοῦ ἐν Ἀδριανουπόλει Παραρτήματος τοῦ Ἑλληνικοῦ Ἐρυθροῦ Σταυροῦ, Πρόεδρος τοῦ ἐν Ἀδριανουπόλει Φιλεκαπαιδευτικοῦ Συλλόγου τοῦ ὑπὸ τοῦ πατρὸς του συστηθέντος, Μέλος τοῦ Ἀνωτάτου Συμβουλίου τῆς Γενικῆς Διοικήσεως Θράκης ἀπὸ τῆς Ἑλληνικῆς κατοχῆς, πάντοτε ἀφιλοκερδῶς δι' ὃ καὶ ἐτιμήθη τῷ 1922 διὰ τοῦ Χρυσοῦ Σταυροῦ τοῦ Γεωργίου Β'. Ἐν Ἀθήναις ἐλθὼν κατεστραμμένος μετὰ τὴν κατάληψιν τῆς Θράκης δὲν ἔχασε τὸ θάρρος του. Ἀναλαμβάνει τὸ πρῶτον ὡς ὑγειονομικὸς Ἐπιθεωρητῆς τὸν Ἰανουάριον τοῦ 1922. Εἶτα Διευθυντῆς Νοσοκομείου Παγκρατίου Λοιμωδῶν Νόσων (Ἐξανθημ. τύφος). Ἀπὸ 1 Φεβρουαρίου 1923 ἀνέλαβε τὴν διεύθυνσιν τοῦ Νοσοκομείου Ν. Ἰωνίας ὅπερ ἰδρύθη δι' ἐνεργειῶν του καὶ παρέμεινε ὡς διευθυντῆς του μέχρι τοῦ 1935. Ἀπέθανε τῷ 2 Ἰουνίου 1940 ἐνταῦθα.

Ἡ Θράκη
 Ἀθῆναι - Σ.Ε.
 1941 - 410